Сниться — тихо мама кличуть:
"Сину, сину, я прийшла.
Запроси мене на стрічу
До святкового стола".

"Мамо, мамо, Вам у ноги
Простелю життя своє.
Вас з далекої дороги
Пригощу усім, що є.
Нині ж бо Великий Празник,
Паска томиться теплом,
То ж поснідаєм разом
За святешним, за столом.
Он, розвиднілося зовсім...
Мамо, сядьте на чолі!
Скоро ми гостей запросим,
Як у нашому селі".

Мама всілися щасливі,
Світлоокі, як зоря.
"Мамо, Ви такі вродливі!" —
Знов почав розмову я.

"Сину, сину, ці кольори —
Мертві барви на мені.
Я не мама. Я покора
У далекій стороні".

"Мамо, мамо, Ваше слово,
Як лиха зими пора!"
"Сину, сину, я діброва,
Мальва нашого двора".

"Мамо, мамо, не тривожте
Душу стомлену мою".
"Сину, сину, я ворожка,
Долю стереж твою".

"Мамо, мамо, а волосся
Чом у смутку і журбі?"
"Сину, сину, то здалося
В сні тривожному тобі".

"Мамо, — згодом. — Як наш тато?
Сіє, жне небесний лан?"
"Сину, сину, як не знати —
Сіє, але жне туман".

"Мамо, мамо, сонце встало
Над вершинами дерев.
Ще побутьте, як бувало,
Не відходьте в пітьму мрев".

"Сину, сину, тінь не може
Побороти світла дня.
Я піду. А ти, небоже,
Долі осідлай коня.
Затягни міцніш попруги,
Віжки затисни в руках —
За дзвінким, осяйним пругом
Жде тебе удачі птах.
Стрінься з ним. Візьми за крила,
Наче вперше у житті,
І пропише доля мила
Знову барви золоті.
Я ж стоятиму на чатах
Днів моїх, рясних добром".

І, всміхнувшись винувато,
Мама зникла за вікном.